

Arrest

nr. 216 478 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 september 2016 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 september 2016 om internationale bescherming. Op 27 april 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 14 juni 2018 door de commissaris-generaal wordt ingetrokken, neemt de commissaris-generaal op 14 september 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van Tamaki (district Qarabagh, provincie Ghazni). U bent Hazara van etnische origine. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U bent tot het zevende leerjaar naar de school Taqchin Mokhtalad gegaan. Jullie hadden thuis schapen en landbouwgrond.

Op 6 augustus 2018 werd u een eerste keer gehoor door het CGVS en verklaarde u wat volgt. Uw vader werkte als gevangenisbewaker in Ghazni stad. Op 22 of 23 september 1394 (13 of 14 september 2015) was er een aanval van de Taliban op de gevangenis waarbij ongeveer 350 à 400 gevangenen, het merendeel Taliban, ontsnapten. Uw vader was gecontacteerd geweest door Taliban met de vraag om hen te helpen mensen te bevrijden maar uw vader was niet machtig genoeg om hen vrij te laten. Enkele dagen na de grote ontsnapping kwamen Talibanleden bij u thuis u vragen om u aan te sluiten bij hen, ook wilden ze dat uw vader de Taliban zou helpen om sommige belangrijke mannen vrij te krijgen. Hierna vluchtte u naar de bergen en kwamen ze nog twee keer bij u thuis. Ze zouden u gedwongen meenemen of doden als u niet zou meegaan. U verklaarde voorts dat uw vader in de herfst van 1394 (2015) uw vertrek regelde en een smokkelaar contacteerde die een paspoort liet aanmaken. U ging met uw vader naar Kabul en u vloog vandaar naar Moskou waar u een maand of anderhalve maand verbleef. Vervolgens reisde u naar Noorwegen waar uw vingerafdrukken genomen werden en u een interview afgenomen werd. Na een negatieve beslissing besloot u naar België te komen. Op 29 september 2016 diende u hier uw verzoek om internationale bescherming in. U legde toen nog geen documenten neer.

Het CGVS nam op 30 april 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na ontvangst van uw verzoekschrift waarin u uw relaas op diverse punten bijstuurde, ging het CGVS op 18 juni 2018 over tot de intrekking van deze beslissing. Op 6 augustus 2018 werd u een tweede keer gehoord.

U herhaalt dat u van Qarabagh afkomstig bent en dat u daar school liep. U herhaalt ook dat uw vader een gevangenisbewaker in Ghazni was. Echter situeert u de problemen die jullie met de Taliban zouden hebben gekend tweeënhalf jaar eerder in de tijd. Zoals u eerder al zei, eisten de Taliban dat u en uw vader met hen zouden samenwerken. Al in januari 2013 verliet u Afghanistan en reisde u naar Moskou. U heeft daar ongeveer tweeënhalf jaar voor Afghaanse handelaars gewerkt alvorens naar Noorwegen te gaan. Vervolgens bent u naar België gekomen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u daar door de Taliban dreigt te worden vervolgd. Bovendien bent u een sjiitische Hazara en lopen sjiieten in Afghanistan een risico.

Deze keer legt u wel enkele documenten neer. Het betreft uw originele taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van de taskara van uw zus F. (...), een kopie van de taskara van uw grootvader, documenten van het Ministerie van Onderwijs in verband met uw schoolcarrière in Qarabagh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 28 september 2016 en bij aanvang van uw asielprocedure aan dat u op dat ogenblik 16 jaar oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh d.d. 28 september 2016). Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 maart 2017 ouder was dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar een goede schatting is. Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

U blijft ook duidelijk volharden in uw leugens: aangaande uw leeftijd bleef u voor het CGVS volhouden dat u 17 jaar was in 2017. Geconfronteerd met het feit dat er een botscan werd uitgevoerd waarbij u volgens leeftijdsonderzoek geboren bent in 1996, implicerend dat u 21 jaar oud zou zijn in 2017, stelde u daar niet akkoord mee te gaan (CGVS, 21 september 2017, p. 5). Niet enkel de Belgische instanties kwamen tot dit resultaat, ook de Noorse instanties voerden een leeftijdsonderzoek uit en zij kwamen eveneens tot de bevinding dat u ongeveer 20 jaar zou zijn in 2016 (UDI brief met referentie BEDUB3 8324813 d.d. 4 oktober 2016).

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uit andere vaststellingen blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Uit een kopie van uw Afghaans paspoort, door de Noorse autoriteiten aan België overgemaakt, blijkt immers dat u met dit paspoort naar Rusland reisde, met een Russisch visum. De door u beweerde datering van uw vertrek uit Afghanistan blijkt evenwel geenszins te kloppen: u beweerde bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS Afghanistan verlaten te hebben één of twee maanden voor nieuwjaar 2016, dus rond oktober 2015. U hield vol slechts één of anderhalve maand in Rusland te hebben verbleven (DVZ Verklaring, punt 22 en 37 en CGVS, 21 september 2017, p.14). U ging daarbij echter volledig voorbij aan de data zoals die terug te vinden zijn in uw paspoort: er prijkt een stempel van Kabul International Airport gedateerd van 28 januari 2013 in uw paspoort, gevolgd door een Russische 'In' stempel d.d. 29 januari 2013. De laatste stempel die zich in uw paspoort bevindt, is een Russische 'Out' stempel van 15 oktober 2015. Volgens de gegevens die uit uw paspoort af te leiden vallen, verbleef u dus in Rusland van 29 januari 2013 tot 15 oktober 2015. Door het CGVS gevraagd het visum van 2013 te verklaren, stelde u er niets van te weten. U kon evenmin duiden waarom er een stempel van 28 januari 2013 in staat (CGVS, 21 september 2017, p.17-18).

Pas na het onderhoud van 21 september 2017, meer bepaald in uw verzoekschrift van 7 juni 2018, geeft u toe dat u reeds in januari 2013 uit Afghanistan bent weggegaan en dat u meer dan twee jaar in Rusland verbleef. Dit alles roept vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Hoewel u tijdens een tweede gesprek bij het CGVS de gelegenheid kreeg om een en ander uit te klaren, kon het CGVS voorts vaststellen dat u opnieuw blijkt heeft gegeven van een opvallend gebrek aan medewerking tijdens het onderzoek naar uw eventuele nood aan bescherming. Zo is het zeer opmerkelijk dat u blijft vasthouden aan de asielmotieven die u eerder ter sprake bracht, met name de problemen die u en uw vader met de Taliban in Ghazni zouden hebben gekend. Mochten deze asielmotieven op waarheid berusten, dan kan vooreerst niet worden ingezien waarom u een relaas diende te verzinnen. Verder kan worden opgemerkt dat u de bedreigingen door de Taliban eerder situeerde in de periode net na het incident in de gevangenis van Ghazni, waarbij honderden leden van de Taliban konden ontsnappen. Gezien dit incident in september 2015 plaats vond, toen u al enkele jaren in Rusland woonde, moge het duidelijk zijn dat dit een leugenachtig relaas betrof. Echter, u lijkt zich daar maar weinig van aan te trekken en verklaart deze keer dat de Taliban u en uw vader inderdaad tot medewerking wilden dwingen, zij het dan dat u deze bedreigingen plots meer dan tweeënhalve jaar eerder in de tijd situeert (CGVS, 6 augustus 2018, p.5). Dat enig opportunisme u niet vreemd is, moge duidelijk zijn. Dit roept verdere twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan nogmaals verwezen worden naar uw verzoekschrift, waarin u zich excuseerde voor uw leugenachtige verklaringen en toegaf dat u lange tijd in Rusland was. In het verzoekschrift wordt nog uitgeweid over de algemene situatie in Ghazni maar wordt verder met geen woord gerept over problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. Dit is opmerkelijk. U argumenteert dat u die dag een afspraak had met uw advocaat, maar dat u op tijd de trein terug naar huis wou nemen en daarom geen melding kon maken van uw problemen met de Taliban (CGVS, 6 augustus 2018, p.6). Dergelijke uitleg is uiteraard niet ernstig.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u het geenszins geloofwaardig maakt dat uw vader in een gevangenis werkt. Gevraagd waarom de Taliban net uw vader benaderden om gevangenen vrij te krijgen, kon u dit op geen enkele manier verduidelijken. U kan niet zeggen of uw vader al dan niet een hoge functie binnen de gevangenis zou hebben bekleed. Welke rang hij zou hebben, is u ook niet bekend (CGVS, 6 augustus 2018, p.7). Hoewel u nu stelt dat uw vader ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan nog maar drie jaar in de gevangenis werkte (CGVS, 6 augustus 2018, p.6), verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS nog dat u amper zes jaar oud was toen uw vader daar begon te werken (CGVS, 21 september 2017, p.8). Voorts is het bevreemdend dat u niet zou kunnen zeggen of uw vader nog steeds in de gevangenis werkt. U beweert dat u geen contact heeft met uw familie in Ghazni (CGVS, 6 augustus 2018, p.5), al geeft u naderhand toe dat uw zus in Kabul is en dat u met haar via Facebook communiceert (CGVS, 6 augustus 2018, p.12).

Gezien al deze vaststellingen kan niet het minste geloof worden gehecht aan de zogezegde beroepsactiviteiten van uw vader, noch aan de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie van de Hazara's, dient voorts te worden opgemerkt dat u geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De

stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden

door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt.

U bent een volwassen, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul, en bent geletterd. Er kan worden vermoed dat u zelfs langer heeft gestudeerd dan u wenst toe te geven. De ene keer beweert u dat u het zevende jaar afmaakte (CGVS, 6 augustus 2018, p.3), de andere keer heeft u het over acht jaar (CGVS, 21 september 2017, p.14). Gezien werd aangetoond dat u heel wat ouder bent dan u zelf beweert, heeft u wellicht langer gestudeerd en mogelijks uw middelbaar onderwijs afgemaakt. Verder wijst het CGVS er op dat u in recente jaren al enige werkervaring in stedelijk gebied heeft opgedaan. U woonde enkele jaren in Rusland en werkte daar voor Afghaanse handelaars (CGVS, 6 augustus 2018, p.). Uw werkervaring kan een hervestiging in Kabul vergemakkelijken.

Voorts lijkt het er sterk op dat minstens een deel van uw familie in Kabul woont. Het CGVS confronteerde u tijdens het persoonlijk onderhoud met het Facebookaccount van F. M. (...). Hoewel u lange tijd volhoudt dat dit niet het account van uw zus is en dat uw zus bij uw moeder in Qarabagh verblijft, geeft u uiteindelijk toe dat F. (...) hogere studies doet aan het Polytechnisch instituut in Kabul, zoals zij ook zelf aangeeft. Gevraagd bij wie uw zus dan verblijft, legt u andermaal vage en onduidelijke verklaringen af. U zegt eerst dat u het niet weet, vervolgens zegt u te denken dat ze misschien samenkomt met een vriendin, om dan te besluiten dat uw zus mogelijks in het huis van haar toekomstige schoonfamilie woont (CGVS, 6 augustus 2018, p.12). Dat u niet kan verduidelijken in welke omstandigheden F. (...) in Kabul verblijft, is geheel ongeloofwaardig en doet vermoeden dat zij gewoon bij de rest van uw familie verblijft. Als het CGVS deze optie oppert, antwoordt u te "denken" dat uw zus is weggelopen van uw familie en dat zij geen contact meer met hen heeft (CGVS, 6 augustus 2018, p.12). Dit is opnieuw zeer ongeloofwaardig, te meer u eerder nooit melding maakte van enig probleem tussen F. (...) en uw ouders. Verder wenst het CGVS nog op te merken dat uit de vriendenlijst van F. (...) duidelijk blijkt dat haar netwerk zich eerder in Kabul dan in Ghazni situeert. Voorts wijst het CGVS nog op de Facebookaccounts van J. Ghu. (...) en J. Gho. (...). Toen het CGVS u hiermee confronteerde, zei u dat u deze persoon in Rusland leerde kennen maar dat u voorts niet weet van waar hij afkomstig is. Nochtans is J. (...) ook de naam van uw vader, onderhoudt deze J. (...) ook contacten met uw zus F. (...) en postte hij foto's van u alsook een fotocollage van vier personen, waaronder u (CGVS, 6 augustus 2018, p.10-11). Keer op keer dient te worden vastgesteld dat u informatie met betrekking tot uw familie en netwerk achterhoudt. Het feit dat u ook wat dit betreft blijk geeft van een gebrek aan medewerking, sterkt het vermoeden dat niet alleen uw zus maar ook andere familieleden van u in Kabul wonen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u daartoe de middelen niet te hebben (CGVS, 6 augustus 2018, p.11). Echter, de vaststelling dat uw zus de kans krijgt hogere studies in Kabul te doen, is op zich al een aanwijzing dat uw familie zeker niet onbemiddeld

is. Dat uw vader geen gevangenisbewaker kan zijn met een zeer modaal inkomen, wordt hiermee andermaal bevestigd. U argumenteert nog dat het niet uw familie maar haar toekomstige echtgenoot is die haar studies financiert (CGVS, 6 augustus 2018, p.12). Gezien uit uw verklaringen duidelijk is gebleken dat u geen zicht wenst te bieden op een aantal zaken, zoals de werkelijke beroepsactiviteiten van uw vader, kan ook hier niet het minste geloof aan worden gehecht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten leiden evenmin tot een andersluidende appreciatie. Aangezien uw taskara de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij geheel tegensprekt, kan dit bezwaarlijk als een betrouwbaar document worden aanzien. Bovendien verklaarde u eerder nog dat u uw originele taskara aan de smokkelaar diende af te geven (CGVS, 21 september 2017, p.18), terwijl u nu, overigens bijna twee jaar na uw aankomst, alsnog met dit document komt aanzetten. Het slordig opgemaakte document dat moet aantonen dat u zeven jaar school liep in Qarabagh (met bijhorend rapport), heeft geen enkele bewijswaarde. Het is niet aannemelijk dat het Ministerie van Onderwijs een hoofding zoals deze zou gebruiken en zou nalaten het attest te dateren. De taskara van uw zus F. (...) en de oude taskara van uw grootvader, zeggen niets over uw eigen identiteit of herkomst en kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij de asielinstanties zou hebben trachten te misleiden door niet haar echte leeftijd mee te delen. Echter, verzoekende partij heeft de leeftijd meegedeeld die zij van haar ouders heeft meegekregen. In Afghanistan wordt geen belang gehecht aan verjaardagen en wordt dat niet bijgehouden zoals in België. Verzoekende partij gelooft uiteraard hetgeen haar ouders haar vertellen over haar geboortjaar en dat is ook hetgeen zij heeft verteld aan verwerende partij. Zij heeft aldus nooit de Belgische asielinstanties trachten en misleiden.

In het verleden heeft verzoekende partij inderdaad niet de volledige waarheid verteld over haar verblijf in Noorwegen. Zij deed dit op aanraden van landgenoten, uit schik dat zij terug gestuurd zou worden naar Noorwegen.

Zij beseft al snel welke fout zij gemaakt had en heeft dat rechtgezet tijdens haar tweede gehoor. Daar heeft zij ook uiteengezet dat zij van 2013 tot 2015 inderdaad in Rusland heeft verbleven.

Zij is in 2013 - met een vals paspoort waar haar leeftijd omhoog getrokken werd opdat zij alleen zou kunnen reizen - vertrokken en uit Afghanistan, dorp Tamaki en is naar Rusland gevlucht. Daar moest zij als illegaal in erbarmelijke omstandigheden overleven en werd zij gediscrimineerd door Russische

nationalisten. Zij zag geen andere uitweg dan te vluchten naar Europa. Verzoekende partij heeft haar dorp met andere woorden als een minderjarige verlaten in 2013.

Haar problemen met de Taliban, dateren van enkele jaren ervoor. Het was voornamelijk haar vader - en daarna verzoekende partij - die gevisieerd werden door de Taliban door de werkzaamheden van de vader van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor haar leven.

Zij heeft tijdens haar tweede gehoor op het CGVS de volledige waarheid verteld en meent dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming.

II.1.3. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Ten tweede stelt de verwerende partij in haar beslissing dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden aan verzoekende partij.

Er wordt niet getwijfeld aan de herkomst van verzoekende partij uit provincie Ghazni, haar kennis hieromtrent is ook bijzonder uitgebreid. Ook ontkent verwerende partij niet dat de regio van herkomst aan verzoekende partij bijzonder onveilig is en dat verzoekende partij er niet terug kan keren.

Echter, verwerende partij meent dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Kabul. Niets is minderwaar! Verzoekende partij vertrok als minderjarige uit Afghanistan en heeft nooit in Kabul gewoond. Het gaat dan ook niet op om te veronderstellen dat zij zich zomaar in Kabul zou kunnen vestigen. In Afghanistan is het onmogelijk te overleven zonder een sociaal netwerk, waar verzoekende partij niet over beschikt in Kabul.

Mocht uw Raad per impossibile van mening zijn dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief in Kabul zou beschikken - quod certe non, wenst zij uiteen te zetten waarom zij zich er niet zou kunnen vestigen.

II.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensely volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained wilfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.*
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.*
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.*
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.*

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016. "40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4. Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized." including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations."

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Uit al het voorgaande blijkt dan ook ten overvloede dat verzoekende partij zich niet (meer) veilig in Afghanistan kan vestigen.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport "Forced back to danger" van Amnesty International van oktober 2017 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 7 december 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI

Focus “*Afghanistan Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart in Afghanistan te vrezen voor vervolging door de taliban en meent bovendien als sjiitische Hazara in Afghanistan een risico te lopen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd en door zijn poging om de Belgische asielinstanties te misleiden over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, omdat (ii) hij tijdens het tweede gesprek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) door te blijven vasthouden aan de asielmotieven die hij eerder ter sprake bracht, zij het dan dat hij de problemen met de taliban twee en een half jaar eerder in de tijd situeerde, opnieuw blijk gaf van een opvallend gebrek aan medewerking, omdat (iii) hij het geenszins geloofwaardig maakte dat zijn vader in een gevangenis werkt en omdat (iv) hij door zijn loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's er allerminst in slaagt aan te tonen dat er voor hem persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat hij het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker niet de waarheid verteld heeft over zijn leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U gaf bij aankomst in België op 28 september 2016 en bij aanvang van uw asielprocedure aan dat u op dat ogenblik 16 jaar oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh d.d. 28 september 2016). Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 maart 2017 ouder was dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar een goede schatting is. Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

U blijft ook duidelijk volharden in uw leugens: aangaande uw leeftijd bleef u voor het CGVS volhouden dat u 17 jaar was in 2017. Geconfronteerd met het feit dat er een botscan werd uitgevoerd waarbij u volgens leeftijdsonderzoek geboren bent in 1996, implicerend dat u 21 jaar oud zou zijn in 2017, stelde u daar niet akkoord mee te gaan (CGVS, 21 september 2017, p. 5). Niet enkel de Belgische instanties kwamen tot dit resultaat, ook de Noorse instanties voerden een leeftijdsonderzoek uit en zij kwamen eveneens tot de bevinding dat u ongeveer 20 jaar zou zijn in 2016 (UDI brief met referentie BEDUB3 8324813 d.d. 4 oktober 2016)."

Verzoeker laat in het eerste middel van het verzoekschrift gelden dat hij de leeftijd heeft meegedeeld die hij van zijn ouders heeft meegekregen en dat er in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan verjaardagen en is van mening dat hij de Belgische asielinstanties nooit heeft trachten te misleiden. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker zijn exacte geboortedatum niet kent, kan niet worden aanvaard dat hij of zijn ouders geloven dat hij meer dan vier jaar jonger is dan hij in werkelijkheid is. Bovendien is het gezien verzoekers stelling dat er in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan verjaardagen eens te meer onbegrijpelijk dat verzoeker, ondanks een leeftijdsonderzoek en een beslissing van de Dienst Voogdij, bleef vasthouden aan de geboortedatum die vals werd bevonden.

Daarenboven blijkt dat er in de bestreden beslissing ook nog andere vaststellingen worden aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo wordt in de bestreden beslissing op het volgende gewezen:

"Uit een kopie van uw Afghaans paspoort, door de Noorse autoriteiten aan België overgemaakt, blijkt immers dat u met dit paspoort naar Rusland reisde, met een Russisch visum. De door u beweerde datering van uw vertrek uit Afghanistan blijkt evenwel geenszins te kloppen: u beweerde bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS Afghanistan verlaten te hebben één of twee maanden voor nieuwjaar 2016, dus rond oktober 2015. U hield vol slechts één of anderhalve maand in Rusland te hebben verbleven (DVZ Verklaring, punt 22 en 37 en CGVS, 21 september 2017, p.14). U ging daarbij echter volledig voorbij aan de data zoals die terug te vinden zijn in uw paspoort: er prijkt een stempel van Kabul International Airport gedateerd van 28 januari 2013 in uw paspoort, gevolgd door een Russische 'In' stempel d.d. 29 januari 2013. De laatste stempel die zich in uw paspoort bevindt, is een Russische 'Out' stempel van 15 oktober 2015. Volgens de gegevens die uit uw paspoort af te leiden vallen, verbleef u dus in Rusland van 29 januari 2013 tot 15 oktober 2015. Door het CGVS gevraagd het visum van 2013 te verklaren, stelde u er niets van te weten. U kon evenmin duiden waarom er een stempel van 28 januari 2013 in staat (CGVS, 21 september 2017, p.17-18).

Pas na het onderhoud van 21 september 2017, meer bepaald in uw verzoekschrift van 7 juni 2018, geeft u toe dat u reeds in januari 2013 uit Afghanistan bent weggegaan en dat u meer dan twee jaar in Rusland verbleef. Dit alles roept vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid."

Waar verzoeker in het eerste middel voorhoudt dat hij al snel beseftte welke fout hij had gemaakt door niet de waarheid te vertellen over zijn verblijf in Noorwegen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas nadat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 april 2018 – die op 14 juni 2018 werd ingetrokken – had gewezen op de discrepanties tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het door hem voorgelegde paspoort in zijn verzoekschrift, en nadien ook tijdens het gehoor op het CGVS van 6 augustus 2018, toegaf dat hij van 2013 tot 2015 in Rusland heeft verbleven. De vaststelling dat verzoeker eerst aangaf dat hij Afghanistan rond oktober 2015 verlaten had en slechts één of anderhalve maand in Rusland had verbleven en pas veel later, nadat uit het door hem voorgelegde paspoort bleek dat dit niet klopte, toegaf dat hij reeds in januari 2013 uit Afghanistan is weggegaan en dat hij meer dan twee jaar in Rusland verbleef, ondermijnt sterk verzoekers algemene geloofwaardigheid. Dat dit zou zijn ingegeven door landgenoten en door angst om te worden teruggestuurd naar Noorwegen doet hieraan geen afbreuk. Daarbij komt dat verzoeker ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS bleef vasthouden aan zijn eerder opgegeven asielmotieven, met name de problemen die hij en zijn vader zouden hebben gekend met de taliban, terwijl niet wordt ingezien waarom verzoeker, mochten de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben afgespeeld, eerst niet de waarheid verteld had over de periode waarin deze feiten zich zouden hebben afgespeeld. Bovendien situeerde verzoeker de bedreigingen door de taliban in de periode net na het incident in de gevangenis van Ghazni waarbij honderden leden van de taliban konden ontsnappen. Dit incident vond evenwel plaats in september 2015, toen verzoeker al enkele jaren in Rusland woonde. Het is dan ook duidelijk dat dit relaas onwaar is. Verzoeker lijkt zich daar maar weinig van aan te trekken en verklaart deze keer dat de taliban hem en zijn vader inderdaad tot medewerking wilden dwingen, zij het dan dat hij deze bedreigingen plots meer dan tweeënhalve jaar eerder in de tijd situeert (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van

6 augustus 2018, p. 5). Een dergelijke opportunistische houding doet verder afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Ten slotte laat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid:

“Voorts kan nogmaals verwezen worden naar uw verzoekschrift, waarin u zich excuseerde voor uw leugenachtige verklaringen en toegaf dat u lange tijd in Rusland was. In het verzoekschrift wordt nog uitgeweid over de algemene situatie in Ghazni maar wordt verder met geen woord gerept over problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. Dit is opmerkelijk. U argumenteert dat u die dag een afspraak had met uw advocaat, maar dat u op tijd de trein terug naar huis wou nemen en daarom geen melding kon maken van uw problemen met de Taliban (CGVS, 6 augustus 2018, p.6). Dergelijke uitleg is uiteraard niet ernstig.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u het geenszins geloofwaardig maakt dat uw vader in een gevangenis werkt. Gevraagd waarom de Taliban net uw vader benaderden om gevangenen vrij te krijgen, kon u dit op geen enkele manier verduidelijken. U kan niet zeggen of uw vader al dan niet een hoge functie binnen de gevangenis zou hebben bekleed. Welke rang hij zou hebben, is u ook niet bekend (CGVS, 6 augustus 2018, p.7). Hoewel u nu stelt dat uw vader ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan nog maar drie jaar in de gevangenis werkte (CGVS, 6 augustus 2018, p.6), verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS nog dat u amper zes jaar oud was toen uw vader daar begon te werken (CGVS, 21 september 2017, p.8). Voorts is het bevreemdend dat u niet zou kunnen zeggen of uw vader nog steeds in de gevangenis werkt. U beweert dat u geen contact heeft met uw familie in Ghazni (CGVS, 6 augustus 2018, p.5), al geeft u naderhand toe dat uw zus in Kabul is en dat u met haar via Facebook communiceert (CGVS, 6 augustus 2018, p.12).

Gezien al deze vaststellingen kan niet het minste geloof worden gehecht aan de zagezegde beroepsactiviteiten van uw vader, noch aan de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie van de Hazara's, dient voorts te worden opgemerkt dat u geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Aangezien uw taskara de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij geheel tegensprekt, kan dit bezwaarlijk als een betrouwbaar document worden aanzien. Bovendien verklaarde u eerder nog dat u uw originele taskara aan de smokkelaar diende af te geven (CGVS, 21 september 2017, p.18), terwijl u nu, overigens bijna twee jaar na uw aankomst, alsnog met dit document komt aanzetten. Het slordig opgemaakte document dat moet aantonen dat u zeven jaar school liep in Qarabagh (met bijhorend rapport), heeft geen enkele bewijswaarde. Het is niet aannemelijk dat het Ministerie van Onderwijs een hoofding zoals deze zou gebruiken en zou nalaten het attest te dateren. De taskara van uw zus F. (...) en de oude taskara van uw grootvader, zeggen niets over uw eigen identiteit of herkomst en kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker in het tweede middel nog stelt dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en gevaar loopt op vervolging, hierbij citerend uit het rapport "*Forced back to danger*" van Amnesty International van oktober 2017, benadrukt de Raad ten slotte dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze dit in zijn hoofde leidt tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds januari 2013 van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Daarenboven heeft verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment gewag gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als "*westerling*" te worden aanzien.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

(...)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeest, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 december 2018 aangebrachte rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international

protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus *"Afghanistan Security situation in Kabul city"* van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017 en de update van mei 2018 van dit rapport en de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de stad Kabul actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Door (selectief) te citeren uit het rapport *"Forced back to danger"* van Amnesty International van oktober 2017 slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. De informatie waarvan in de bestreden beslissing gebruik werd gemaakt, is immers recenter dan de informatie die verzoeker aanhaalt. Bovendien blijkt uit het rapport van Amnesty International dat alhoewel de situatie achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie, wat ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Uit voormeld rapport blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Bovendien heeft de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie geen betrekking op de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Door te concluderen dat er in Afghanistan duizenden doden en gewonden vallen en dat de situatie er de laatste twee jaar op achteruitgegaan is, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul, te weerleggen of te ontkrachten. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker in het tweede middel wijst op de humanitaire crisis in Afghanistan. Met zijn algemene, theoretische betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in de stad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Waar verzoeker in het tweede middel laat gelden dat hij afkomstig is uit Ghazni en dat het daar bijzonder onveilig is en hij er dus niet naar kan terugkeren, wijst de Raad erop dat *in casu* wordt besloten tot een intern vestigingsalternatief in Kabul.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Vooreerst zijn er sterke aanwijzingen in het dossier dat verzoeker in Kabul over een familiaal netwerk beschikt. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op het volgende gewezen:

"Het CGVS confronteerde u tijdens het persoonlijk onderhoud met het Facebookaccount van F. M. (...). Hoewel u lange tijd volhoudt dat dit niet het account van uw zus is en dat uw zus bij uw moeder in Qarabagh verblijft, geeft u uiteindelijk toe dat F. (...) hogere studies doet aan het Polytechnisch instituut in Kabul, zoals zij ook zelf aangeeft. Gevraagd bij wie uw zus dan verblijft, legt u andermaal vage en onduidelijke verklaringen af. U zegt eerst dat u het niet weet, vervolgens zegt u te denken dat ze misschien samenkomt met een vriendin, om dan te besluiten dat uw zus mogelijks in het huis van haar toekomstige schoonfamilie woont (CGVS, 6 augustus 2018, p.12). Dat u niet kan verduidelijken in welke omstandigheden F. (...) in Kabul verblijft, is geheel ongeloofwaardig en doet vermoeden dat zij gewoon bij de rest van uw familie verblijft. Als het CGVS deze optie oppert, antwoordt u te "denken" dat uw zus is weggelopen van uw familie en dat zij geen contact meer met hen heeft (CGVS, 6 augustus 2018, p.12). Dit is opnieuw zeer ongeloofwaardig, te meer u eerder nooit melding maakte van enig probleem tussen F. (...) en uw ouders. Verder wenst het CGVS nog op te merken dat uit de vriendenlijst van F. (...) duidelijk blijkt dat haar netwerk zich eerder in Kabul dan in Ghazni situeert. Voorts wijst het CGVS nog op de Facebookaccounts van J. Ghu. (...) en J. Gho. (...). Toen het CGVS u hiermee confronteerde, zei u dat u deze persoon in Rusland leerde kennen maar dat u voorts niet weet van waar hij afkomstig is. Nochtans is J. (...) ook de naam van uw vader, onderhoudt deze J. (...) ook contacten met uw zus F. (...) en postte hij foto's van u alsook een fotocollage van vier personen, waaronder u (CGVS, 6 augustus 2018, p.10-11). Keer op keer dient te worden vastgesteld dat u informatie met betrekking tot uw familie en netwerk achterhoudt. Het feit dat u ook wat dit betreft blijkt geeft van een gebrek aan

medewerking, sterkt het vermoeden dat niet alleen uw zus maar ook andere familieleden van u in Kabul wonen."

Door in het tweede middel louter te stellen dat hij in Kabul niet over een sociaal netwerk beschikt, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen.

Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker een volwassen, alleenstaande man is die geen melding maakt van gezondheidsklachten, dat verzoeker Dari, de voertaal in Kabul, spreekt en geletterd is, en dat verzoeker door zijn werk in Rusland voor Afghaanse handelaars reeds enige werkervaring in stedelijk gebied heeft opgedaan die een hervestiging in Kabul kan vergemakkelijken.

Ten slotte is de vaststelling dat de zus van verzoeker de kans krijgt om in Kabul hogere studies te doen een sterke aanwijzing dat verzoekers familie niet onbemiddeld is. In de bestreden beslissing wordt de argumentatie van verzoeker dat het niet zijn familie, maar de toekomstige echtgenoot van zijn zus is die de studies van zijn zus financiert terecht niet aangenomen. Zoals hierboven is aangehaald, blijkt immers uit tal van elementen dat verzoekers algemene geloofwaardigheid stevig deuken bevat.

De omstandigheden dat verzoeker nooit in Kabul zou hebben gewoond en als minderjarige Afghanistan heeft verlaten, vermogen aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN